

VINCENC MAŠEK

PARTITA IN A

pro cembalo, 2 klarinety, 2 lesní rohy a 2 fagoty
I. Non troppo allegro — II. Andante grazioso
III. Poco allegro

MODERATO E CANTABILE C DUR

pro skleněnou harmoniku

PARTITA IN DIS

pro cembalo, 2 klarinety, 2 lesní rohy a 2 fagoty
I. Andante — II. Menuetto — III. Finale. Allegro

ADANTE A DUR

pro skleněnou harmoniku

PARTITA IN D

pro cembalo, 2 klarinety, 2 lesní rohy a 2 fagoty
I. Allegro vivace — II. Poco adagio — III. Inglese. Allegro

ŠEST VARIACÍ

pro skleněnou harmoniku

SERENATA IN DIS

pro dechové okteto

I. Allegro moderato — II. Poco adagio
II. Menuetto — IV. Largo. Rondo. Poco allegro

REALIZACE VŠECH SKLADEB ANTONÍN MYSLÍK

COLLEGIUM MUSICUM PRAGENSE

Jiří Krejčí a Otto Trnka — hoboje
Václav Kyzivát a Antonín Myslík — klarinety
Zdeněk Tylšar a Emanuel Hrdina — lesní rohy
František Herman a Vilém Horák — fagoty
Umělecký vedoucí František Vajnar

JOSEF HÁLA - cembalo

BRUNO HOFFMANN - skleněná harmonika

Hudební režie Jaroslav Rybář
Zvuková režie ing. Stanislav Sýkora
Technická spolupráce Jaroslav Zach
Nahráno 23.—30. května a 3. října 1977 (skleněná harmonika)
v pražském studiu Domovina

© Antonín Myslík 1978
Cover © Dagmar Borůvková 1978
Photography © dr. Dráhomír Illík 1978
Odpovědný redaktor obalu Miloš Pokora

JOSEF HÁLA

BRUNO HOFFMANN PŘI HŘE NA SKLENĚNOU HARMONIKU

VÁCLAV VINCENC MAŠEK (1755—1831) byl významnou osobností v pražském hudebním životě. Pocházel z kantorské rodiny ze Zvíkovce v západních Čechách. V mládí studoval klavír u Františka Xavera Duška a kompozici u Josefa Segra. Několik let byl sekretářem hraběte z Vrtby. Už v této době úspěšně koncertoval mj. v Drážďanech, v Hamburku, v Berlíně a v Kodani, kdes ním vystoupila manželka Johanna, výborná klavíristka. Později byl Mašek zaměstnán v operním souboru ve Stavovském divadle jako „Flügelmeister“, tj. kapelník, který řídil představení od cembala. (Německé slovo „Flügel“ [křídlo] se v 18. století používalo pro označení velkého typu cembala s dlouhými strunami, které byly uloženy v rezonanční skříni ve tvaru křídla.) Roku 1794 byl zkušený umělec jmenován ředitelem kůru v Mikulášském chrámu na Malé Straně. V tomto postavení setrval až do konce života.

V. V. Mašek se v Praze uplatnil jako znamenitý skladatel, kapelník, hudební pedagog, nakladatel, klavírista, cembalista, varhaník a virtuos na skleněnou harmoniku. Hru na tento módní nástroj ovládala též jeho žena. Manželé účinkovali společně na slavnostní akademii, kterou uspořádali 21. března 1791 ve Stavovském divadle. Ve Dlabáčově lexikonu z roku 1815 je uveden program jejich produkce, a zachoval se také vzácný ozdobný plakát s mědirytinou, znázorňující na podiu dvě skleněné harmoniky a fortepiano, na jehož vrchní desce je

STEREO
I II 2424 G

umístěna klávesová zvonohra. Maškovi zahráli mj. dueto pro dvě skleněné harmoniky a sonátu pro klavír, spojený se zvonkohrou.

Monografická nahrávka z Maškova komorního díla připomene neobvyklou hudební náplní programy staropražských akademií a období slavných virtuosů, kteří udivovali publikum použitím zvláštních hudebních nástrojů a zařazením neobvyklých skladeb.

Maškovy tři partity pro koncertantní cembalo a dechové nástroje představují svým obsazením vzácnou kuriozitu v české komorní hudbě. Opis notového materiálu se našel v Citolibech a je malým torzem hudebního archivu zámecké kapely Arnošta Pachty z Rájova.

Další neznámé Maškovy skladby z řady jedenácti kusů pro skleněnou harmoniku ze sbírky Jana Nepomuka Kaňky interpretuje německý umělec Bruno Hoffmann. Hraje na verillon vlastní konstrukce, nazvaný skleněná harfa (snad je tím vyjádřena jistá zvuková podobnost s Aeolovou harfou). Hoffmannův nástroj je podle názoru Paula Hindemitha krásnější a dokonalejší, než prototyp harmoniky, údajně vynalezený vědcem Benjaminem Franklinem roku 1762. Provedení Maškových samostatných částí Moderato e cantabile (č. 11), Andante (č. 10) a Šesti variací pro skleněnou harmoniku je přesným dokladem celkové dispozice Maškova dobového instrumentu. Bruno Hoffmann výborně zvládl výrazově i technicky náročný part, obsahující ve fantazijních obměnách tématu ušlechtilou melodii s rokokovými ozdobami, i bravurní fermaty a kadence.

Skladatel V. V. Mašek mistrovsky ovládal kompozici dechových partit, serenád a kasací. Nejvíce jich napsal pro kapelu známého pražského mecenáše Jana Josefa Filipa Pachty. K nejnáročnějším Maškovým dechovým harmoniím s koncertantními dechovými nástroji patří Serenata in Dis, uložená v hud. odd. Národního muzea ve fondu bývalé kapely Kinských.

Sonátová první věta je uvedena noblesní fanfárou vysokého lesního rohu. Pak přebírají sólistické partie postupně 1. hoboje, 1. klarinet a 1. fagot. Lyrická, ušlechtilé formovaná kantiléna volné věty je až romanticky barevně instrumentována. Menuet je koncipován jako lidový tanec. Nástup finálního loveckého ronda je připraven volným úvodem. Hlavní téma je vystřídáno loveckou intrádou v první mezivěti. Po da Capu následuje kontrastní minore s figurací fagotu. Hudební proud pak postupuje k vrcholné gradaci v tutti. Po obligátní repríze hlavního tématu krátká coda virtuózní skladbu brilantně uzavírá.

Antonín Myslík